

La premsa de Barcelona vista des de Madrid és un balneari. La part positiva d'aquesta història és que els diferents diaris, *La Vanguardia*, *El Periódico* i *l'Avui* es respecten, compleixen fil per randa la sàvia i immemorial teoria de la nostra professió que diu que gossos amb gossos no es mosseguen, el que tampoc no vol dir que s'hagin de fer favors innecessaris ni que hagin de competir pel mercat.

La Vanguardia és vista com un gran diari senyorívol, que no escriu per promocionar crispacions, sinó per informar amb un sentit especialment moderat de les necessitats del lector; amb el seu estil particular i original, *El Periódico* és el tipus de diari que molta gent hauria dit *a priori* que fins i tot tenia més condicions aparents per fer arrels a la capital d'Espanya que a la capital de Catalunya. Amb un tarannà més punyent que *La Vanguardia* troba i crea el seu públic, situant-se en una espècie de màgica bisectriu entre la densitat informativa i l'esbargiment; el diari que, a la vegada, no repugna el lector preocupat en major grau i encara menys ofèn al de modestes pretensions. És el diari més seriós dels lleugers i el més lleuger dels seriosos. En aquests últims temps

MIGUEL ÀNGEL BASTENIER
Subdirector d'El País

potser s'està produint una certa convergència entre els dos models que, si es confirma, apilaria excessivament el centre geomètric del mercat català de lectors. *L'Avui* suscita menys interès pel fet de publicar-se en català i sense cap dubte és un diari diferent, amb una càrrega ideològica nacionalista, que de fet és la seva principal raó de ser.

L'aspecte balneari pot tenir, tanmateix, el seu vessant menys favorable. Amb la percepció que es té, de les coses, des dels 600 quilòmetres que separen les dues capitals, hi

ha qui pot tenir la sensació que la premsa de Barcelona no sotmet a un marcatge suficient, ni als poders públics centrals ni als autonòmics; que el president Pujol, un dels grans prestidigitadors polítics del nostre temps, ha aconseguit "cloroformitzar" en certa mesura la "seva" premsa, amb la divisa de la defensa dels drets de Catalunya davant un adversari-enemic-asso-

FERRAN POUS
Dibuixant

ciat - tot això al mateix temps - anomenat Espanya i que és tant un govern, com una ciutadania, com una incomprensió secular. Però, en definitiva, Madrid admira Barcelona i es pregunta per què no podem ser tots tan nets i polits com els catalans.

JUANMA, EL COMPANYY

Sentimental, fidel, apassionat, rigorós, solidari... Així defineixo el company Juan Manuel Blanco, "Juanma". Però capturar amb uns mots la personalitat d'un company, d'un amic, és impossible. Em limitaré a l'esbós de traç gruixut del Juan Manuel universitari que vaig tenir la fortuna de tractar. La creació d'una cultura universitària en el camp de la comunicació no ha estat fàcil. El model americà era un referent molt distant i la universitat catalana de finals del franquisme arrossegava un retard històric. La creació de les facultats de "Ciències de la Informació" no es va produir en les condicions més òptimes. Calia una nova cultura docent sense una tradició immediata. En aquest context ell va ser un professor tan significat. Mai he conegut ningú que assumís amb tanta consistència i convicció la condició

de professor i periodista. Teòric i gestor, docent i "gasetiller", investigador i periodista... I no és estrany. Curiós, metòdic i àvid de coneixement, entenia el periodisme com una història de l'immediat: una disciplina difícil i apassionant, un ofici únic. Per nosaltres era *l'anarco* i compartíem la il·lusió d'un món a la mida d'uns ideals que el temps ha decantat i sedimentat, però que no ha desdibuixat. I una manera de mantenir-se fidel als compromisos ètics i cívics de la nostra etapa formativa ha estat la posterior lluita per un coneixement crític i una informació lliure, tal i com ell sempre ho ha entès. El seu record actualitza i renova les complicitats d'aquests anys. Hola, Juan Manuel. Fins ara, fins sempre! *Enric Marin i Otto, professor de Ciències de la Comunicació (UAB)*